

Nový Jeruzalém č. 8/2025

Zpravodaj pro 308. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh)
ve Velké Bíteši – v úterý 12. srpna 2025 v 18 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Sádku u Poličky:

V úterý 15. července 2025 na mši svaté při pouti NJ bylo asi 170 věřících. Pán Bůh odplat' sedmi kněžím za jejich službu při zpovídání a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
3) o vzrůst víry u lidí v našem kraji 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
5) o život těla a duše pro všechny počaté děti 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva P. Josefa Matrase při pouti Nový Jeruzalém v Sádku u Poličky.:

Když jako vikáři míváme setkání s otcem biskupem, probíráme řadu věcí. Určitě se nebudete divit, když prozradím jednu věc – sčítání lidu na nedělních bohoslužbách – to bylo téma, pořád jsme se k tomu vraceli. Na jednu stranu – **sloužíme lidem**, i kdyby jich bylo v kostele jen pár – na druhou stranu – **lidí v kostele ubývá**, a to je špatně. A to nejen tam nebo onde, ale všude! Všimli jste si toho? Dneska to není vidět, dneska je vás tady plný kostel. Ale mám-li mluvit za svou farnost, za těch dvacet let, co jsem v Bystrém, je to znát. Když se člověk podívá do pohřební matriky, koho jsem doprovodil na věčnost – to jsou desítky a desítky lidí. Na druhou stranu, je nějaký dorost, nemělo by ubývat. Ale ubývá, a to úplně všude. Lidí ubývá a člověk si s tím láme hlavu, protože **Pán Ježíš nám klade na srdce, abychom četli znamení doby**. Já bych řekl, že toto je docela **velké znamení**. Nejde přece jenom o to, kolik je nás v kostele. Je mše svatá i jinde, jsou určité nepřesnosti – ale je to určité signál – **ukazatel stavu víry** v té farnosti, v té obci, v tom městě. Že tam lidé nejsou – je to otazník. Jeden spolubratr z pražské diecéze říkal: „Tady u nás na Benešovsku, se to bude zavírat – oficiálně. Ne, že farář někam přestane jezdit, ale že to biskup zruší. Ptám se ho: „Kolik lidí máš?“ – „Když přijdou všichni, tak nás je tak 25, v druhém kostele 7, ve třetím 3. A do čtvrtého už nejedím, jenom když se všichni sebereme a jedeme na nějakou slavnost. Jinak nic.“ Tak si říkám, že **to je u nás ještě dobré**. Ale jak už bylo řečeno **znamení** je něco, co jde napříč. Ale do jisté míry je to jedno, kolik je nás v kostele, ale je to znamení toho, že nás ubývá. Člověk si s tím láme hlavu, říká si – **je to moje chyba?** Dělam toho málo? Dělam to špatně? A je vidět, že to jsou věci, které bych mohl dělat - více a lépe. Ale přece jenom **každý z nás kněží by mohl být více svatý**, což nejsme. A přesto všechno, co bychom mohli dělat – je tady velký otazník – proč se to všechno děje? Dlouho jsem si s tím lámal hlavu a už jsem podobné myšlenky rozvíjel ve své farnosti – omlouvám se svým farníkům, kteří to budou slyšet dvakrát, ale to tak někdy bývá. Je to potřeba správně číst. Hodně mi pomohla encyklika, kterou vydal papež František, ale začal ji psát papež Benedikt – jmenuje se to: **Světlo víry – Lumen fidei**. Ano tam ve druhé kapitole – pravděpodobně Benedikt - rozebírá krásnou pasáž z proroka Izaiáše, která vrcholí proroctvím: „**Panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel, to znamená Bůh s námi.**“ On tam ukazuje, že v celém tom kontextu té situace – Achaz je malověrný, strašně se bojí nepřátel – izraelského a aramejského krále, kteří se proti němu smluvili. Prorok Izaiáš je poslán Bohem, aby tomuto bojácnému judskému králi řekl: „**Neboj se, nic proti tobě nesvedou.**“ A říká mu na konci toho prvního proroctví: „**Jestliže neuvěříte, neobstojíte.**“ Jde k němu znova se svým synem – je přesně určeno, kdo se s ním potká a říká mu: „**Vyžádej si znamení.**“ To už známe, to je ve čtení, které se čte v Adventu a o mariánských svátcích: „**Vyžádej si znamení.**“ On říká: „**Nebudu žádat, nebudu pokoušet, nechci být opovázlivý.**“ „**Tak tedy judský dome je vám málo omrzovat lidi, chcete omrzovat i mého Boha? Tak vám dá znamení sám Pán! Hle panna počne a porodí syna.**“ Je zajímavé, že v řeckém originále není panna, ale dívka. To slovo ke králi mělo zázračný přesah, který se naplnil na Panně Marii. Nemohlo se to stát, král potřeboval **to znamení teď**. Prorok říká – dříve, než se ten chlapec naučí rozlišovat dobro a zlo, jíst smetanu a med, tak bude zpusťována země těch králů, kterých se obáváš. To se mělo naplnit tam, proto je

tam řečeno – dívka pravděpodobně mladá královna. Nevíme, král měl manželek víc. Možná se jednalo o královnou, která nemohla mít děti. **Ona počne, porodí syna a dají mu jméno Emanuel.** Kdy a jak se to stalo nevíme, ale je to v Písmu. A tohle proroctví překládali do řeckého jazyka „septuagintové“, jak se jim říká. Židovští učenci, kteří chtěli Písmo přiblížit řeckému světu. Což bylo v druhém století před Kristem. Udělali nám nepřesný překlad, ale je to výklad. V tom místě – dívka počne – oni tam nedali dívku, ale pannu. A Církev četla Písmo svaté řecké. A evangelista Matouš říká: „**To se stalo, aby se naplnilo to, co řekl Pán ústy proroka – hle panna počne a porodí syna.**“ Evangelista to přijímá jako inspirované Boží Slovo. Překladatelé vytušili, že toto proroctví přesahuje věky. Musí mít daleko větší sílu, proto tam dali tu pannu. A to se přesně naplnilo v Panně Marii a jejím Synu. A něco podobného, i když ne s tak silným dopadem, je v tom prvním proroctví, kdy Izaiáš říká – **jestliže neuvěříte, neobstojíte**. A tak ti septuagintové přeložili – jestliže neuvěříte, neporozumíte. Nepochopíte – a to je ono. To je obrovsky přesné, **jak může člověk obstát** – tehdy v tom zmatku – když judské království bude zničeno. To znamená konec davidovských příslibů. Prorok Božím jménem říká – **jestliže neuvěříte, nepochopíte**. Totéž v dnešní době, jestliže neuvěříme – nemůžeme pochopit – sebe, druhé, Boha. A papež v tom výkladu říká – to je právě ono, kdo by to čekal. Je tady **souvislost mezi vírou a poznáním**. To se dneška nenosí. Víra se chápe jako subjektivní věc, s kterou nám dej pokoj. Nebere se to tak, že nám víra má něco říkat. My křesťané víru bereme jako něco objektivního, existujícího nezávisle na tom, jak jsme se zrovna dneska vyspali nebo co si myslí někdo jiný. My, kteří bereme víru vážně, pak vypadáme jako čím dál větší opozdílci. Nechci použít neslušné slovo. Někdo, kdo zaspal dobu. Ale, bratři a sestry – pokud toto bereme jako Slovo Boží, které nám chce ukázat světlo, je v tom ohromná síla. **Síla toho, že se smíme o víru opřít**. Představuji si to tak, že spousta lidí, kteří přestali svou víru žít, to nechápou. Jestliže je pravda slovo prorokovo, platí jestliže neuvěříte, nepochopíte. Stane se, že jsme pozvaní dovnitř, nemáme stát venku a říkat – ono to nějak je, ono to nějak bude. **Jsmo pozváni vstoupit do tohoto tajemství**. Přijmout víru jako světlo pro náš život. Dnešní svět se potácí v mnoha krizích. Jednou z nich je **krize pravdy**. Dnes je jedno, co kdo dělá. Důležité je, jak se to podá. Podívejte se na naše politiky - lžou do očí, ale to je jedno. Pan XY, pan Bureš si to odůvodní. Lže a tak utáhne národ na vařené nudli. Tak to bylo, tak to nebylo - takových případů je strašně moc. A lidé – co mají dělat? Kývnou hlavou, berou to. Ale ta krize jde ještě hlouběji. Jako bychom ztratili vědomí o celku a smyslu. Takové veliké zapomnění. Lidé se zabývají tolika věcmi, že si to nedávají dohromady. Každý se věnuje něčemu speciálnímu. **Nejsou ochotni přijmout pravdu**, která říká, co se má dělat, jak to všechno skutečně je a jak to má být – to zavání fanatismem, totalitou. Právě tahle **spojitost víry a pravdy** je dnes velký problém. Vezměte si mladé lidi v kostele – k víře ještě mají jakousi úctu, ale už si nemyslí, že by to bylo pro ně zavazující. To, že máš být každou neděli v kostele, to že máš žít čistě před manželstvím – to je stará doba, co bys po nás chtěl, jsi 100 let za opicemi. Takhle děti mluví – dnes je to jinak, dnes se to dělá jinak. I když se považují za křesťany, tak nemají pochopení pro to, jak je to či ono pro ně důležité. Pravda proto je, bratři a sestry, že nezměníme ty, kdo přestali chodit do kostela, **ale je důležité, abychom obstáli my!** Abychom si uvědomili, jak jsme zasaženi relativismem. To, že si všechno dokážeme vysvětlit po svém a tvářit se, že všechno je v pořádku. Proto papež v encyklice pokračuje otázkou: „**Jaká je forma poznání, kterou nám víra nabízí? Co nám chce ukázat? Co nám chce říct? (pohled na hodinky) Teď nevím, kdy jsem začal a tak nevím, kdy mám skončit. Doufám, že skončím.**“ Snažím se spojit život s vírou dohromady. Forma poznání je vyjádřena formulací u svatého Pavla: „**Poznání srdcem.**“ Protože biblicky vyjádřeno – **srdce je střed naší osobnosti**. Tam se sbíhá, setkává celá naše lidská bytost, naše niternost i vnějškovost, naše tělo i duše i duch, intelekt i paměť, rozum i naše svobodná vůle. Máše emotivita i naše prožitky. To všechno se v našem srdci potkává, občas to tam skřípe. Je tam místo, kde jsme schopni otevřít se druhé osobě, setkat se s někým. Je to místo, kde jsme schopni otevřít se Bohu, kde Boha přijímáme, kde jsme schopni Bohu naslouchat a mluvit s ním. Svatý Pavel nám říká: „**Poznávej srdcem. Otvírej se, tak jako se otvíráš lásce, vztahu.**“ To je právě zajímavé, že láska by měla být světlem poznání. Divné, že? Jak se dnes chápe láska? Jako něco, co je subjektivní – to jsou emoce, prožitky, pocity. Ale **podstatou lásky je vůle**, rozhodnutí – chci. Jak říkají Italové – *Ti voglio bene* – chci ti dobro – mám tě rád. **Láska je dar**, láska je rozhodnutí. Apoštol říká, že láska je způsob, jak druhého poznat. Bratři a sestry, to je úžasná věc, která by zasloužila ještě

několik kázání. Budeme o tom přemýšlet, zde se otevírá obrovské pole k tomu, abychom pochopili, **že když nás Bůh volá, tak že to je obrovský prostor života.** A že začíná v přirozené rovině – ateisté i ti, kteří věří v něco – žijí svůj obyčejný život ve vztazích a mnozí kvalitněji než křesťané. Jak to? **Protože otvírají své srdce lásce! A jestliže je jejich láska založená na pravdě, na skutečnosti,** mají ti lidé kontakt s tou, která je požehnáním. Je od Boha, **druhý člověk je pro tebe darem.** Jestliže ho poznáváš, tak se setkáváš s něčím, co je Božím dílem. Skrze druhého člověka k tobě může Bůh promlouvat. Najednou to poznání je jako síla, světlo. Realita, která je spolehlivá, o kterou se můžeš opřít. **A toto poznání my potřebujeme hledat a nacházet.** Nejenom ve vztazích lidských – ty potřebujeme všichni – ale najednou se otvíráme někomu mnohem většímu. Kdo není jenom naší subjektivní zkušeností. Byť myslíme a děláme zkušenost každý svou. A je tu **někdo, kdo nás přesahuje, je to sám Bůh.** Který je jeden, je od věků, je Pánem všeho bytí. A nám dává, abychom si svůj život o něj opřeli. **Tady si myslím, že je ta cesta, ta moudrost, kterou ON Bůh dává skrze svého Ducha, abychom ve víře zůstali. Abychom v ní našli svůj příbytek, spočinutí a zároveň cestu, po níž se vyvíjíme, po níž kráčíme, kterou můžeme sdílet.**

Sbírka: Po uhrazení autobusu a nutné režie poutě NJ jsme darovali **20 400 Kč na zbudování pastorační místnosti na faře.** Poděkování patří také místnímu faráři P. Mariuszovi Robakovi a místním farníkům, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. A především: „**Pán Bůh odplat' za každodenní modlitby svatého růžence na úmysly Nového Jeruzaléma.**“

Představení hlavního celebranta poutě NJ ve Velké Bíteši P. Mgr. Bohumila Poláčka z Velkého Meziříčí. Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia? Je mně 70 roků, měl jsem bratra o 2 roky staršího a mám mladší sestru o 9 roků. Dětství jsem prožil v Újezdě u Brna. Mládí výrazně poznamenalo společenství, do kterého jsem patřil od 13 roků. Vystudoval jsem Střední průmyslovou strojnickou školu v Brně. Na vojně jsem byl 2 roky - půl roku v Michalovicích a rok a půl v Boru u Tachova. Tam jsem hodně přemýšlel, jak v životě dál. Nabízelo se víc řešení. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Od svých rodičů jsem se naučil pracovat. Od tatínka, který zemřel na rakovinu ve 48 letech, statečně snášet utrpení. A od maminky totéž, zemřela loni v 93 letech. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Po vojně jsem poznal v horách na Slovensku skupinu mladých opravdových křesťanů. Zážitek s nimi mě nasměroval na duchovní dráhu. V roce 1984 jsem byl vysvěcen biskupem Josefem Vranou na jáhna a za půl roku na kněze. **Vaše dřívější působišťe?** Kaplanská místa byla tři: Nové Město na Moravě, Šlapanice u Brna a Jemnice. Farářem jsem byl v Olbramkostele, na Rudě, v Bystřici nad Perštejnem, v Benešově u Boskovic a ve Velké Bíteši a nyní jsem dva roky výpomocným duchovním ve Velkém Meziříčí. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** Kněžských vzorů jsem měl mnoho. Pozoroval jsem život kněží a od každého jsem něco přijal do svého kněžského života. **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** Slavit svátosti, zvláště svátost smíření a dělit se o radost z evangelia. Nejdůležitější v životě kněze vidím jednotu mezi hlásáním a životem kněze a možnost utápět své hříchy v živém vztahu k Ježíši. Důležité je, aby kněz měl živé kněžské společenství a usiloval o ORA ET LABORA (modlí se a pracuj).

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Aby rostla víra v našem okolí, je třeba se zapojit do života společenství v nejbližším okolí a není-li tam, tak podporovat jeho vznik.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky na poutí NJ ve Velké Bíteši? Na potraviny na Ukrajinu přes Petra Hladíka z Osové Bítýšky.

Kde vás „tlačí boty“? Nestěžuji si na nic a na nikoho, jen na sebe ve svátosti smíření.

Co vás bolí? Samozřejmě války v současném světě.

Na co se těšíte? Na každé setkání s lidmi, protože každý přináší nějaké poselství.

Z čeho jste měl v poslední době radost? Radostí prožívám hodně. Ta poslední dnes v nemocnici sv. Zdislavy při návštěvě nemocných.

Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě? Žijí v mimořádné farnosti, kde je mnoho společenství, která se

pravidelně setkávají, takže se učím já od nich. **Jubileum 2025 – zpráva o jedné z mnoha mimořádných milostí.** Věřící (katolický křesťan) může v tomto milostiplném roce – při splnění všech nutných podmínek, kterými jsou: **úmysl** získat odpuštění časných trestů, **nemít zalíbení** ani ve všedním hříchu, stav v **milosti posvěcující, svátost smíření** v blízké době, **svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce, předepsaný skutek – získat dva plnomocné odpustky za jeden den!** Je to možné, když v tom dni věřící přijme **dvakrát** Pána Ježíše. (podmínkou pro druhé svaté přijímání je účast na celé mši svaté). Tento druhý odpustek může **získat jen pro duše v očistci** (podobně jako od 1. – 8. listopadu). (Toto je obsaženo v „Pravidlech pro udělování odpustků během řádného Jubilejního roku 2025 ze dne 13.5. 2024)

Pozvánky a poutě:

Křižanov: Kostel sv. Václava je otevřen k **modlitbě věřících** každý den od rána do večera. **Každou neděli od 15 – do 17 hodin** je zde přítomen místní farář P. Josef Pohanka a nabízí věřícím přijetí svátosti smíření (sv. zpověď) nebo duchovní rozhovor.

Slavkovice: Poutní kostel Božího milosrdenství: **svatá zpověď v sobotu a v neděli od 14 do 17 hodin, na první a třetí sobotu v měsíci již od 10 hodin.**

25. pěší pouť na Velehrad. Začíná se v **neděli 17. 8. ve 13 hodin v Radešinské Svratce** – pod vedením Tomáše Mahela – je třeba se u něj přihlásit. **Ve Vítchově bude v 19 hodin mše svatá.**

Pondělí 18. 8. – Vitochov - v 10,30 hodin – žehnání poutních křížků novým poutníkům a požehnání na cestu ze starobylého, krásného poutního cyrilometodějského Vítchova přes Vír (sv. Sedmipočetníci) do **Olešnice. V úterý 19. 8. ráno z Olešnice přes Letovice do Boskovic** Ve **středu 20. 8. z Boskovic přes Sloup, Senetářov do Ruprechtova** Ve **čtvrtek 21. 8. z Ruprechtova přes Kučerov do Milonic** V **pátek 22. 8. z Milonic, přes Koryčany, horu sv. Klimenta do Boršic** V **sobotu 23. 8. posílení poutníky, kteří přijedou za námi autobusy z Boršic na Velehrad. Mše sv. s brněnským biskupem otcem Pavlem Konzulem je v 10:00 hodin. Je třeba se přihlásit co nejdříve** u jáhna Ladislava Kince na níže uvedených kontaktech. Záloha na dopravu zavazadel, pití na cestě a další – 200 Kč, děti 100 Kč (dětí z početných rodin a jejich rodiče neplatí – díky podpoře dobrodinců).

Sobotní pouť autobusem na závěrečnou etapu 25. pěší poutě na Velehrad - 23. 8. 2025 – do Boršic a společná poslední etapa na Velehrad. Záloha 300 Kč. Také na tuto pouť je nutné se co nejdříve přihlásit u jLK.

XXII. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubička – sobota: 13. září 2025. Začínáme ráno v 8 hodin na hrobě umučeného kněze P. L. Kubička na hřbitově v Kunštátě. Polední přestávka s občerstvením je na faře v Doubravici nad Svitavou. Zakončení kající pouti plánujeme v 17 h. mší svatou u Bolestné Matky Boží ve Sloupě v Moravském krasu. Přihlášky na noclehy – u pana jáhna Marka Lepky v Kunštátě – 736529266.

17. – 19. 10. – poutní výlet do Severních Čech – Mariánské Radčice, Bohosudov, Chomutov, Kadaň, Třebenice, Litoměřice a další.

Plán poutí NJ na rok 2025:

14.října – Deblín;

11. listopad - Černá Hora;

12. prosince -Olešnice.

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti – na rok 2026 jsou volné tyto měsíce: srpen, říjen a listopad - kdo dřív přijde...

Srdečné pozvání na 309. pout' Nový Jeruzalém do Radostína nad Oslavou v úterý 16. září 2025 v 18 hodin – hlavní celebrant – P. Mgr. Ing. Jan Klíma.

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 8. 2025. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www.rovečne.farnost.cz;

Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970